

Over congruentie

"En die zal ons es even vertellen hoe wij jullie moeten opvoeden?"; nog hoor ik de verontwaardiging in haar stem.

Het zal rond 1960 zijn geweest.

Mijn moeder leest in de krant een artikel van de hand van een ter plaatse fameuze kinderarts. Hij doet daarin uitvoerig uit de doeken hoe ouders met hun kinderen om dienen te gaan opdat de spruiten op zullen groeien tot deugdzame volwassenen en fatsoenlijke burgers.

Nou wil het geval dat er met de kinderen van voormelde arts op mijn vaders school geen land te bezeilen valt. Het zijn volstrekt onopgevoede etterbakken. Praten daarover met de ouders heeft geen enkele zin want die hebben al jaren geleden iedere greep op hun kroost verloren.

Midden '70.

Een chemisch bedrijf in de plaats waar ik woon loost zonder vergunning op de aanpalende vaart. Schande, driewerf schande!! Daar moet tegen opgetreden worden en hard ook.

Samen met enkele anderen voer ik actie voor gezonde lucht en schoon water.

Tijdens het overleg met de wethouder paffen minimaal twee van de drie aktievoerders naar hartelust de ene na de andere zware Van Nelle in de met koolmonoxide bezwangerde atmosfeer van het krappe vergader-zaaltje.

De gezondheidsmanie neemt tegenwoordig groteske vormen aan. Het kropje sla dient biologisch-dynamisch gekweekt, voor de broodnodige ontspanning wordt fanatiek ge-yoga-ad, iedereen kan gelukkig zijn, gezondheid ligt gereed om in bezit genomen te worden worden. "Als je kanker krijgt dan heb je daar zelf voor gekozen", zeggen de meest fanatieke leden van de orenmafia.

Toch valt me iedere keer weer op hoe jachtig veel van die ijveraars voor onbespoten groenten en een relaxte leefstijl uit hun ogen kijken, hoe nerveus ze ieder etiket navlooiën op de aanwezigheid van gevaarlijke E-codes, hoe veelvormig hun lichamelijke klachten zijn. Als het geen schele hoofdpijn is waar ze door worden geplaagd dan is het wel jicht, stress of een ander geestelijk ongemak.

Meteorologie is een boeiend vak. Ik vind het fascinerend te zien hoe de laatste jaren onder meteorologen het inzicht baanbreekt dat de grenzen van de voorspelbaarheid zijn bereikt, hoe steeds meer collega's beginnen door te krijgen dat een essentieel en fundamenteel element van het beroep het besef is dat zekerheid niet bestaat, dat er altijd weersituaties blijven waarop zelfs de zeer ervaren meteoroloog en het meest geavanceerde computermodel geen greep hebben.

Dus kun je er van uitgaan dat geen enkele beroepsgroep zo soepel inspeelt op nieuwe omstandigheden in het algemeen en veranderingen in het vak in het bijzonder als beroeps weerlieden.

Wetende dat iedere voorspelling een grote mate van onzekerheid in zich bergt en

dat elk reorganisatieplan ook maar geschreven is vanuit het perspectief van mogelijke toekomstige ontwikkelingen, mag je aannemen dat meteorologen beter dan wie ook met onzekerheid kunnen omgaan en flexibeler dan anderen op onverwachte gebeurtenissen zullen reageren.
Toch zie ik daar om me heen bitter weinig van.
Of zijn meteorologen ook maar gewone mensen?

Hoofddorp, 12 november 1992